

Η

ΑΡΧΗ ΕΞΕΤΑΣΗΣ ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ (Α.Ε.Π.Π.)

1ο ΚΛΙΜΑΚΙΟ

Συνεδρίασε την 2-9-2021 με την εξής σύνθεση: Χρήστος Σώκος Πρόεδρος, Μιχαήλ Διαθεσόπουλος, Εισηγητής και Αγγελική Πουλοπούλου, Μέλος.

Για να εξετάσει την από 5-8-2021 Προδικαστική Προσφυγή με Γενικό Αριθμό Κατάθεσης (ΓΑΚ) Αρχής Εξέτασης Προδικαστικών Προσφυγών (ΑΕΠΠ) 1574/6-8-2021 του οικονομικού φορέα με την επωνυμία «.....», νόμιμα εκπροσωπούμενης (πρώτη προσφυγή).

Και την από 5-8-2021 Προδικαστική Προσφυγή με Γενικό Αριθμό Κατάθεσης (ΓΑΚ) Αρχής Εξέτασης Προδικαστικών Προσφυγών (ΑΕΠΠ) 1575/6-8-2021 του οικονομικού φορέα με την επωνυμία «.....», νόμιμα εκπροσωπούμενης (δεύτερη προσφυγή).

Κατά της αναθέτουσας αρχής «.....», νομίμως εκπροσωπούμενης.

Του παρεμβαίνοντος προς απόρριψη αμφοτέρων των προσφυγών οικονομικού φορέα «.....», νομίμως εκπροσωπούμενου (πρώτος παρεμβαίνων).

Και του παρεμβαίνοντος προς απόρριψη της δεύτερης προσφυγής, πρώτου προσφεύγοντος.

Με τις ως άνω προδικαστικές προσφυγές, οι προσφεύγοντες ζητούν την ακύρωση της κοινοποιηθείσας την 26-7-2021, υπ' αριθ. πρωτ. (Α.Δ.Α.) απόφασης της αναθέτουσας, καθ' ο μέρος, όσον αφορά την πρώτη προσφυγή, έκρινε αποδεκτό και προσωρινό ανάδοχο τον οικονομικό φορέα και όσον αφορά τη δεύτερη προσφυγή, καθ' ο μέρος απεκλείσθη ο δεύτερος προσφεύγων και κρίθηκε αποδεκτός ο ως άνω προσωρινός ανάδοχος και περαιτέρω, ο πρώτος προσφεύγων και ο οικονομικός φορέας στο πλαίσιο της διαδικασίας ανάθεσης δημόσιας σύμβασης για την παροχή

υπηρεσιών καθαριότητας για τις κτιριακές εγκαταστάσεις στέγασης της , για το χρονικό διάστημα από 01-01-2022 έως 31-12-2022, εκτιμώμενης άνευ ΦΠΑ και προαιρέσεων αξίας 241.935,48 ευρώ, που απεστάλη για δημοσίευση στην ΕΕΕΕ την 24-5-2021 και δημοσιεύθηκε στο ΚΗΜΔΗΣ με Μοναδικό ΑΔΑΜ την 26-5-2021 και στο ΕΣΗΔΗΣ με συστημικό α/α Η αναθέτουσα υποβάλλει τις από 14-8-2021 Απόψεις της και οι προσφεύγοντες τα από 18-8-2021 Υπομνηματά τους.

Η συζήτηση άρχισε αφού το Κλιμάκιο άκουσε τον Εισηγητή.

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφτηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, για την άσκηση της πρώτης προσφυγής κατεβλήθη κατ' άρ. 5 ΠΔ 39/2017 και άρ. 363 Ν. 4412/2016 παράβολο με αρ. και ποσού 1.209,68 ευρώ και για την άσκηση της δεύτερης, παράβολο με αρ. και ποσού 2.420 ευρώ.

2. Επειδή, στο πλαίσιο διαδικασίας εμπίπτουσας στην αρμοδιότητα της ΑΕΠΠ λόγω αξίας και χρόνου δημοσίευσης, εκπροθέσμως ασκούνται οι από 5-8-2021 προσφυγές, η πρώτη εκ του αποδεκτού προσφεύγοντος και δεύτερου μειοδότη κατά της από 26-7-2021 κοινοποιηθείσας εκτελεστής πράξης περάτωσης σταδίων δικαιολογητικών συμμετοχής-τεχνικών-οικονομικών προσφορών, καθ' ο μέρος κρίθηκε αποδεκτός και προσωρινός ανάδοχος ο παρεμβαίνων και η δεύτερη, καθ' ο μέρος απεκλείσθη ο δεύτερος προσφεύγων και κρίθηκαν αποδεκτοί ο πρώτος προσφεύγων και ο ως άνω έτερος διαγωνιζόμενος. Ομοίως εμπρόθεσμα ασκούνται οι από 16-8-2021 παρεμβάσεις του πρώτου παρεμβαίνοντα κατ' αμφοτέρων των προσφυγών και η από 17-8-2021 παρέμβαση του πρώτου προσφεύγοντα κατά της δεύτερης προσφυγής, κατόπιν της από 7-8-2021 και από 9-8-2021, αντίστοιχα, κοινοποιήσεις της πρώτης και δεύτερης προσφυγής. Επομένως, οι προσφυγές και οι παρεμβάσεις πρέπει να γίνουν τυπικά δεκτές και να εξεταστούν περαιτέρω κατ' ουσία.

3. Επειδή, ο όρος 2.4.4 της διακήρυξης ορίζει ότι «Επίσης, οι προσφέροντες υποβάλλουν υποχρεωτικά συμπληρωμένα, στο σύνολο των πεδίων, τον ΑΝΑΛΥΤΙΚΟ ΠΙΝΑΚΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ του ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ III της παρούσης, σύμφωνα με τα προβλεπόμενα στο άρθρο 68 του Ν.3863/2010, από τον οποίο προκύπτει το συνολικό¹ κόστος των προσφερόμενων υπηρεσιών άνευ Φ.Π.Α και συμπεριλαμβανομένου Φ.Π.Α. Η προσφερόμενη τιμή θα αιτιολογεί και θα δικαιολογεί πλήρως το προσφερόμενο αντάλλαγμα. Οι προσφέροντες οικονομικοί φορείς υποχρεούνται, με ποινή αποκλεισμού, να εξειδικεύουν σε χωριστό κεφάλαιο της προσφοράς τους τα ακόλουθα στοιχεία (άρθρο 68 παρ 1 Ν.3863/2010 όπως ισχύει : ... δ) Το ύψος του προϋπολογισμένου ποσού, που αφορά τις πάσης φύσεως νόμιμες αποδοχές αυτών των εργαζομένων. ε) Το ύψος των ασφαλιστικών εισφορών με βάση τα προϋπολογισθέντα ποσά.... Προσφορά που θέτει όρο αναπροσαρμογής, αναθεώρησης, αυξομείωσης των παραπάνω τιμών απορρίπτεται ως απαράδεκτη. Εφόσον, από την προσφορά δεν προκύπτει σαφώς η προσφερόμενη τιμή, όπως περιγράφεται ανωτέρω, η προσφορά απορρίπτεται ως απαράδεκτη, με απόφαση της Αναθέτουσας Αρχής, ύστερα από γνώμη της αρμόδιας Επιτροπής. Το συνολικό κόστος των προσφερόμενων υπηρεσιών καθαρισμού, είναι το ποσό που έχει συμπληρωθεί στο πεδίο με α/α 11 : «ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΚΟΣΤΟΣ ΑΝΕΥ ΦΠΑ (ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΩΣ)» και το πεδίο με α/α 12 : «ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΚΟΣΤΟΣ ΑΝΕΥ ΦΠΑ (ΟΛΟΓΡΑΦΩΣ)» του πίνακα του Παραρτήματος IV της παρούσας. Οι υποψήφιοι ανάδοχοι υποβάλουν προσφορά για το σύνολο των κτιριακών εγκαταστάσεων. Προσφορά υποψηφίου που δεν καλύπτει το σύνολο των ζητούμενων υπηρεσιών θα απορρίπτεται. Οι προσφέροντες οικονομικοί φορείς υποχρεούνται, να εξειδικεύουν σε χωριστό κεφάλαιο της οικονομικής προσφοράς τους, το μηνιαίο κόστος παροχή υπηρεσιών καθαρισμού ανά κτιριακή εγκατάσταση. ... Αν παρουσιαστούν ελλείψεις ή ήσσονος αξίας ατέλειες ή πρόδηλα τυπικά ή υπολογιστικά σφάλματα η Αναθέτουσα Αρχή μπορεί να καλέσει εγγράφως τους προσφέροντες να τα διευκρινίσουν. Οι εταιρίες ή τα φυσικά πρόσωπα που θέλουν να συμμετέχουν στη διαγωνιστική διαδικασία , μπορούν κατόπιν

συνεννοήσεως με την Αρχή, να επισκεφτούν τους χώρους κατά τις εργάσιμες ώρες, προκειμένου να έχουν άποψη για την ζητούμενη υπηρεσία, και για την αρτιότερη και πληρέστερη κατάρτιση των προσφορών τους. Στην τιμή περιλαμβάνονται οι υπέρ τρίτων κρατήσεις, ως και κάθε άλλη επιβάρυνση, σύμφωνα με την κείμενη νομοθεσία, μη συμπεριλαμβανομένου Φ.Π.Α., για την παροχή των υπηρεσιών στον τόπο και με τον τρόπο που προβλέπεται στα έγγραφα της σύμβασης. Οι υπέρ τρίτων κρατήσεις υπόκεινται στο εκάστοτε ισχύον αναλογικό τέλος χαρτοσήμου και στην επ' αυτού εισφορά υπέρ ΟΓΑ. Επίσης, κατά την πληρωμή θα παρακρατείται ο προβλεπόμενος από το άρθρο 64 του Ν.4172/2013 (Α' – 167) φόρος εισοδήματος, ήτοι 8% επί της καθαρής αξίας των τιμολογίων αφαιρούμενων των ανωτέρω κρατήσεων, ο οποίος βαρύνει τον ανάδοχο. ... Οι προσφερόμενες τιμές είναι σταθερές καθ' όλη τη διάρκεια της σύμβασης και δεν αναπροσαρμόζονται. Ως απαράδεκτες θα απορρίπτονται προσφορές στις οποίες: α) δεν δίνεται τιμή σε ΕΥΡΩ ή που καθορίζεται σχέση ΕΥΡΩ προς ξένο νόμισμα, β) δεν προκύπτει με σαφήνεια η προσφερόμενη τιμή, και γ) η τιμή υπερβαίνει τον προϋπολογισμό της σύμβασης που καθορίζεται και τεκμηριώνεται από την αναθέτουσα αρχή στο Παράρτημα Ι της παρούσας διακήρυξης. Η Αναθέτουσα Αρχή διατηρεί το δικαίωμα να ζητήσει από τους προσφέροντες στοιχεία απαραίτητα για την τεκμηρίωση των προσφερόμενων τιμών, αυτοί δε, υποχρεούνται να παρέχουν αυτά. ». Το δε ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΙΙΙ της διακήρυξης που ορίζει προς συμπλήρωση έντυπο οικονομικής προσφοράς, με διακριτή ειδική απαίτηση δήλωσης ποσού ασφαλιστικών εισφορών, ορίζει ότι «• Τα υποδείγματα ΤΕΧΝΙΚΗΣ - ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ προσφοράς συμπληρώνονται (χωρίς να τροποποιηθεί η μορφή τους) από τους προσφέροντες, σύμφωνα με την κείμενη εργατική, ασφαλιστική και σχετική Νομοθεσία, επί ποινή ακυρότητας της προσφοράς. ... • Οι πίνακες της οικονομικής προσφοράς και ανάλυσης προσφοράς, συμπληρώνονται σύμφωνα με την κείμενη εργατική νομοθεσία, επί ποινή αποκλεισμού της προσφοράς.». Κατά το δε άρθρο 48 του ν. 4670/2020 (Μείωση εισφορών εργοδότη εργαζομένου) ορίζεται ότι « Από την 1η Ιουνίου 2020 στις περιπτώσεις πλήρους απασχόλησης οι ασφαλιστικές εισφορές των μισθωτών

μειώνονται κατά 0,90 ποσοστιαίες μονάδες ως ακολούθως: 1. Κατά 0,75 ποσοστιαίες μονάδες (πμ) των ασφαλιστρών υπέρ κλάδου ανεργίας. Η μείωση επιμερίζεται κατά 0,48 πμ στο ασφάλιστρο του εργοδότη και κατά 0,27 πμ στο ασφάλιστρο του εργαζομένου. Το συνολικό ασφάλιστρο υπέρ ανεργίας διαμορφώνεται σε 4,25 % και κατανέμεται 2,69 % στον εργοδότη και 1,56 % στον εργαζόμενο. 2. Κατά 0,15 ποσοστιαίες μονάδες (πμ) των ασφαλιστρών υπέρ του Ενιαίου Λογαριασμού για την εφαρμογή Κοινωνικών Πολιτικών (ΕΛΕΚΠ) του άρθρου 34 παρ. 4 περίπτωση β' του ν. 4144/2013 (Α' 88), η οποία μειώνεται από την εισφορά που προβλέπεται στο άρθρο 7 παράγραφος 1, περίπτωση β', εδάφιο α' του ν.δ. 2963/1954 (Α' 195), και αφορά αποκλειστικά ασφάλιστρο του εργαζομένου. Το αντίστοιχο ασφάλιστρο του εργαζομένου υπέρ ΕΛΕΚΠ διαμορφώνεται σε 1,20 % και κατανέμεται 0,85 % υπέρ πρώην ΟΕΚ (ν.δ. 2963/1954) και 0,35% υπέρ πρώην ΟΕΕ (ν. 678/1977, Α' 246 και άρθρο 7 του ν. 3144/2003, Α' 111). », στο δε άρθρο 97 του ν. 4387/2016 (Εισφορές επικουρικής ασφάλισης) ορίζεται ότι « 1. Από την 1.6.2016 και μέχρι τις 31.5.2019, το ποσό της μηνιαίας εισφοράς για την επικουρική ασφάλιση στο Ε.Τ.Ε.Α. όλων των μισθωτών, ασφαλισμένων πριν και μετά την 1.1.1993, υπολογίζεται σε ποσοστό 3,5% για τον ασφαλισμένο και σε ποσοστό 3,5% για τον εργοδότη επί των ασφαλιστέων αποδοχών του εργαζομένου, όπως προσδιορίζονται στο άρθρο 38. Από 1η.6.2019 και μέχρι τις 31.5.2022, το ποσό της μηνιαίας εισφοράς στο Ε.Τ.Ε.Α. όλων των μισθωτών, ασφαλισμένων πριν και μετά την 1.1.1993, υπολογίζεται σε ποσοστόν 3,25% για τον ασφαλισμένο και σε ποσοστό 3,25% για τον εργοδότη επί των ασφαλιστέων αποδοχών του εργαζομένου, όπως προσδιορίζονται στο άρθρο 38. Μετά το πέρας της εξαετίας, το ποσοστό της μηνιαίας εισφοράς επανέρχεται στο ύψος που ίσχυε στις 31.12.2015.». Περαιτέρω, στο άρθρο 31 του ν. 4756/2020 (Μείωση ασφαλιστικών εισφορών εργοδότη-εργαζομένου) ορίζεται: «1. Από την 1η Ιανουαρίου 2021 οι ασφαλιστικές εισφορές των μισθωτών εργαζομένων σε φορείς εκτός δημόσιων υπηρεσιών, αποκεντρωμένων διοικήσεων, ΟΤΑ α' και β' βαθμού και νομικών προσώπων αυτών, νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου και νομικών προσώπων ιδιωτικού δικαίου εντός Γενικής Κυβέρνησης,

μειώνονται κατά τρεις (3) ποσοστιαίες μονάδες από το ύψος που είχε διαμορφωθεί την 1η.6.2020, ως ακολούθως: α) Κατά 1,85 ποσοστιαίες μονάδες (πμ) των ασφαλιστρών υπέρ κλάδου ανεργίας. Η μείωση επιμερίζεται κατά 1,49 πμ στο ασφάλιστρο του εργοδότη και κατά 0,36 πμ στο ασφάλιστρο του εργαζομένου. Το συνολικό ασφάλιστρο υπέρ ανεργίας διαμορφώνεται σε ποσοστό 2,4 % και κατανέμεται κατά 1,2 % στον εργοδότη και κατά 1,2 % στον εργαζόμενο. β) Κατά 0,30 ποσοστιαίες μονάδες (πμ) των ασφαλιστρών υπέρ του Ενιαίου Λογαριασμού για την εφαρμογή Κοινωνικών Πολιτικών (Ε.Λ.Ε.Κ.Π.) της περ. α' της παρ. 4 του άρθρου 34 του ν. 4144/2013 (Α' 88), η οποία μειώνεται κατά 0,12 πμ από την εργοδοτική εισφορά υπέρ του Ειδικού Λογαριασμού Ανεργίας (Ε.Κ.Λ.Α.), σύμφωνα με το άρθρο 15 του ν. 2224/1994 (Α'122) και κατά 0,18 πμ από την εργοδοτική εισφορά υπέρ του Ειδικού Λογαριασμού Προγραμμάτων Επαγγελματικής Κατάρτισης και Εκπαίδευσης (Ε.Λ.Π.Ε.Κ.Ε.), σύμφωνα με το άρθρο 14 του ν. 2224/1994. Το συνολικό ασφάλιστρο της περ. α' της παρ. 4 του άρθρου 34 του ν. 4144/2013 διαμορφώνεται σε 0,16 % και κατανέμεται ως εξής: ... 3. Οι διατάξεις του παρόντος άρθρου ισχύουν μέχρι την 31η.12.2021.». Επομένως, κατ' άρ. 31 παρ. 3 Ν. 4756/2020 είναι σαφές ότι η οικεία διά του άρθρου αυτού, μείωση των εισφορών, ανάγεται σε συγκεκριμένο και περιορισμένο χρονικό πλαίσιο, με συγκεκριμένο χρόνο λήξης ισχύος την 31-12-2021. Ήτοι, από 1-1-2022, οι ασφαλιστικές εισφορές θα επανέλθουν στο έως και 31-12-2020 καθεστώς και ύψος, ως είχαν και εξακολουθούν καταρχήν να έχουν, κατά τις λοιπές προαναφερόμενες και εξακολουθούσες να τελούν σε ισχύ, διατάξεις. Άλλωστε, το άρ. 31 Ν. 4756/2020 δεν καθορίζει το πρώτον, εξυπαρχής και ανεξάρτητα από άλλες διατάξεις, τις εισφορές, αλλά «μειώνει» αυτές σε σχέση με το καταρχήν ισχύον περί αυτών καθεστώς. Ειδικότερα, το άρ. 31 Ν. 4756/2020 (όπως και οιαδήποτε άλλη διάταξη) δεν επιφέρει κάποια τροποποίηση στο εξυπαρχής περιεχόμενο των Ν. 4670/2020 και 4387/2016 και δεν καταργεί, τροποποιεί ή επαναρρυθμίζει τις εισφορές που οι οικείες διατάξεις ορίζουν, αλλά το πρώτον καθορίζει ειδική και για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα με αρχή και λήξη, μείωση επί των εξ αυτών των διατάξεων επιβαλλομένων (που

ούτως εξακολουθούν να συνιστούν την καταρχήν ρύθμιση, εφ' ης η συγκεκριμένης χρονικής ισχύος μείωση) και άρα, δεν προκύπτει κανένα ζήτημα ασάφειας ή αμφιβολίας περί της διατήρησης σε ισχύ αυτών, για κάθε άλλο χρόνο, πριν και μετά, το συγκεκριμένο χρονικό πλαίσιο ισχύος, του άρ. 31 Ν. 4756/2020, ήτοι έως και 31-12-2020, αλλά και από 1-1-2022. Επιπλέον, σαφώς δεν αποκλείεται ο νομοθέτης με νέο νόμο να παρατείνει την ισχύ του άρ. 31 Ν. 4756/2020 ή ισοδυνάμως, να ορίσει εξακολουθήση της μείωσης αυτής και για το 2022 ή για οιοδήποτε άλλο διάστημα. Πλην όμως τούτο, ακριβώς θα απαιτήσει νέο νόμο, πράγμα όλως άγνωστο και υποθετικό και πάντως, ουδόλως προκύπτει, απορρέει ή έχει οιοδήποτε έρεισμα στο άρ. 31 Ν. 4756/2020. Αν τέτοιος νόμος δεν υπάρξει, οι εισφορές άνευ ετέρου και αυτοδίκαια επανέρχονται από 1-1-2022 στο ύψος της 31-12-2020. Τούτο είναι όλως σαφές και απορρέει ακριβώς από το άρ. 31 παρ. 3 Ν. 4756/2020 και ουδεμία ασάφεια της νομοθετικής διάταξης υφίσταται σχετικά με το αν το καθεστώς εισφορών που ορίζει, λήγει στις 31-12-2021, αφού τούτο ακριβώς αναφέρει επί λέξει. Προφανώς, οι προσφέροντες θα δύναντο να υπολογίσουν με τους συντελεστές του άρ. 31 Ν. 4756/2020 τις εισφορές για το 2021, αν δεν υφίστατο στη διάταξη αυτή, η παρ. 3 που ορίζει συγκεκριμένη ισχύ, την εφαρμογή της οποίας παραμερίζουν οι εκ του πρώτου παρεμβαίνοντος, προβαλλόμενες ερμηνείες ή έστω θα δύναντο να υποτεθεί ως ασαφές το καθεστώς του 2022, αν τυχόν είχαν καταργηθεί οι λοιπές ως άνω διατάξεις (οπότε θα δημιουργείτο νομοθετικό κενό για το 2022 και εξής, εξαιτίας του συνδυασμού του άρ. 31 παρ. 3 Ν. 4756/2020 και της τυχόν κατάργησης των λοιπών ως άνω διατάξεων). Όμως, ουδόλως οι διατάξεις των Ν. 4670/2020 και 4387/2016 έχουν καταργηθεί και άρα, η συναγωγή περί του 2022 και των εισφορών του, ασάφειας, νομοθετικού κενού ή και δυνατότητας υπολογισμού τους με βάση το άρ. 31 Ν. 4756/2020, πρώτον, άγουν σε μη λήψη υπόψη της παρ. 3 αυτού, δεύτερον, άγουν παρανόμως σε ουδόλως προβλεπόμενη στο νόμο ανενέργεια ή κατάργηση των διατάξεων των Ν. 4670/2020 και 4387/2016 και τρίτον, παράγουν επί της ουσίας και προκαταλαμβάνουν τη θέσπιση, νέας διάταξης τυπικού νόμου, που ουδόλως υφίσταται, η οποία θα τροποποιήσει εκ νέου για νέο χρονικό πλαίσιο το

καθεστώς εισφορών ή θα καταργήσει ή τροποποιήσει τους Ν. 4670/2020 και 4387/2016 ή θα τροποποιήσει την παρ. 3 άρ. 31 Ν. 4756/2020, κατά τρόπο ώστε να μεταβάλει το χρονικό πεδίο εφαρμογής της. Σημειωτέον δε, ότι το άρ. 31 Ν. 4756/2020 δεν περιλαμβάνει κάποια τυχόν διάταξη που καταλείπει εκ του περιεχομένου της (και χωρίς την υπόθεση νέου τυπικού νόμου, υπόθεση όλως αυθαίρετη και άγνωστης εκπλήρωσης), ενδεχόμενο παράτασης ή επανακαθορισμού της διάρκειας ισχύος της ούτε αναθέτει τυχόν, δια νομοθετικής εξουσιοδότησης στη διοίκηση και την κανονιστική της αρμοδιότητα, να ορίζουν κατά περίπτωση και περίοδο τον χρόνο ισχύος της μείωσης εισφορών ή να παρατείνουν τον καθορισθέντα εκ του νόμου. Αλλά, η διάταξη του άρ. 31 παρ. 3 Ν. 4756/2020 είναι σαφής, μονοσήμαντη και δεν καταλείπει η ίδια κανένα περιθώριο ερμηνείας ότι έχει ισχύ μετά την 31-12-2021 ούτε περιθώριο ή έρεισμα ή εξουσιοδότηση περαιτέρω επιμέρους ρύθμισης, μεταβολής, παράτασης ή επαναρρύθμισης του χρόνου ισχύος της. Παρά, οιαδήποτε, μετά την 31-12-2021, ισχύς του άρ. 31 παρ. 3 Ν. 4756/2020 και δεδομένου ότι η παρ. 3 αυτού συνιστά διάταξη τυπικού νόμου (και ούτως ο χρόνος ισχύος της μείωσης εισφορών ορίζεται εκ τυπικού νόμου), προϋποθέτει νέο τυπικό νόμο που είτε θα θεσπίσει τέτοια παράταση ισχύος του άρ. 31 Ν. 4756/2021 είτε θα καθορίσει μείωση ίση με τη μείωση εισφορών του άρ. 31 Ν. 4756/2021 και για νέο χρονικό διάστημα είτε θα προσδιορίσει εξαρχής ποσοστό εισφορών ίσο με το προκύπτον δια της μείωσης του άρ. 31 Ν. 4756/2020 επί των λοιπών καταρχήν διατάξεων είτε θα τροποποιεί την παρ. 3 του άρ. 31 Ν. 4756/2020. Εξάλλου, αφού κατ' άρ. 31 παρ. 3 Ν. 4756/2020 «Οι διατάξεις του [άρ. 31 Ν. 4756/2020] ισχύουν μέχρι την 31η.12.2021», αυτομάτως συνάγεται ότι δεν ισχύουν μετά την 31-12-2021 και δεν ισχύουν από την 1-1-2022 και εξής. Ερμηνεία που τυχόν συνάγει περιθώριο κρίσης ότι οι διατάξεις του άρ. 31 Ν. 4756/2020 ενδέχεται να ισχύουν μετά την 31-12-2021, ακόμη και υπό τον παρεμφερή ισχυρισμό ότι δεν είναι σαφές ποιες εισφορές ισχύουν και άρα, αν ισχύει η μείωση, ήτοι η διάταξη του άρ. 31 Ν. 4756/2021, μετά την 31-12-2021, αντιβαίνει ρητή και σαφή διάταξη τυπικού νόμου. Αντίστοιχα, ουδόλως δύναται να γίνει δεκτό ότι η διακήρυξη είναι ασαφής ως προς τον υπολογισμό εισφορών,

αφού η διακήρυξη απλώς αναφέρεται στις νόμιμες εισφορές και άρα αυτονόητα παραπέμπει στο αντιστοίχως ισχύον κατά τον χρόνο της προσφοράς, δίκαιο περί των ασφαλιστικών υποχρεώσεων για το έτος εκτέλεσης, δηλαδή το 2022. Και τούτο ενώ το κατά την προσφορά, αλλά και το εισέτι ισχύον δίκαιο, όσον αφορά τις εισφορές του 2022 είναι αυτό των Ν. 4670/2020 και 4387/2016 και όχι του άρ. 31 Ν. 4756/2020, το οποίο εισέτι, ως και κατά την προσφορά, κατά την παρ. 3 αυτού, ισχύει ως και την 31-12-2021. Άλλωστε, εν προκειμένω (και προς τούτο αλυσιτελώς ο προσφεύγων επικαλείται νομολογία περί συμβάσεων που πρόκειται εν μέρει ή και κατά το μεγαλύτερο μέρος τους να εκτελεστούν και εντός του 2021, ήτοι εντός του χρόνου ισχύος του άρ. 31 Ν. 4756/2020), η υπό ανάθεση σύμβαση πρόκειται, όχι απλώς εν μέρει, αλλά στο σύνολο της και καθ' ολοκληρία, να εκτελεστεί μετά το 2021, ήτοι από 1-1-2022 και εξής, χωρίς κανένα χρόνο, ούτε 1 ημέρας, εκτέλεσης εντός του 2021, ήτοι χωρίς καθόλου να εκτελεστεί εντός του χρονικού πεδίου εφαρμογής του άρ. 31 Ν. 4756/2020. Επομένως, το άρ. 31 Ν. 4756/2020 είναι εξ αρχής άσχετο με τον υπολογισμό εισφορών στο πλαίσιο της νυν υπό ανάθεση σύμβασης, αφού η ισχύς του περιορίζεται σε απώτατο χρονικό σημείο, το οποίο είναι προγενέστερο και ξένο με τη νυν υπό ανάθεση σύμβαση και την εκκίνηση των υπηρεσιών της. Υπό την αυθαίρετη δε υπόθεση ενδεχομένου εφαρμογής για τον υπολογισμό των εισφορών της νυν σύμβασης, του άρ. 31 Ν. 4756/2020, ήτοι διάταξης που εκ της ιδίας, ήτοι εκ διατάξεως τυπικού νόμου ορίζεται ότι διαρκεί έως και σημείο πριν την υπό ανάθεση σύμβαση, αντιστοίχως θα ήταν δυνατό να εφαρμοστεί εν τέλει οιαδήποτε διάταξη, νέα, προϋσχύουσα ή αναβιούσα. Εξάλλου, ο νομοθέτης, όπως δύναται και ενδέχεται να παρατείνει τη μείωση του 2021 και για το 2022, αντιστοίχως ενδέχεται να ορίσει τις εισφορές για το έτος αυτός και για κάθε εν γένει έτος, σε ακόμη χαμηλότερο, υψηλότερο και εν γένει οποιοδήποτε ύψος. Ομοίως, κάθε διάταξη, ακόμη και αν δεν περιλαμβάνει ρύθμιση συγκεκριμένου διαστήματος ισχύος, ενδέχεται να μεταβληθεί οποτεδήποτε, όπως ενδέχεται να νομοθετηθεί οτιδήποτε. Οι ασφαλιστικές εισφορές προσφοράς, στο πλαίσιο του υποχρεωτικού για τη στοιχειοθέτηση της προσφοράς τους, προϋπολογισμού τους εκ των προσφερόντων, δεν δύνανται

να υπολογίζονται βάσει υποθέσεων και ενδεχομένων μελλοντικών μεταβολών του νομοθετικού πλαισίου, αλλά με βάση τις κατά την προσφορά ισχύουσες και με χρονικό πεδίο εφαρμογής το επίμαχο χρονικό διάστημα εκτέλεσης, διατάξεις. Άρα, αν υποτεθεί ότι η διακήρυξη ή ο νόμος φέρουν ασάφεια περί των εισφορών του χρόνου εκτέλεσης της νυν σύμβασης, ήτοι του έτους 2022, υπό ακριβώς την ίδια λογική, αφού κάθε είδους διάταξη θα δύνατο να νομοθετηθεί και κάθε ποσοστό εισφορών να υποβληθεί, τότε κάθε ποσοστό εισφορών είναι αβέβαιο και ασαφές και μάλιστα, ανεξάρτητα από την περίπτωση του άρ. 31 Ν. 4756/2020 και της δι' αυτού προσωρινής μείωσης εισφορών, και άρα, οι προσφέροντες θα δύναντο να υπολογίζουν κάθε συντελεστή εισφορών, χαμηλότερο, υψηλότερο, ίδιο με αυτόν του 2020 ή με αυτόν του 2021 και η αναθέτουσα δεν θα δύνατο να ελέγξει την ορθότητα των υπολογιζόμενων εισφορών. Υπό ακριβώς την ίδια λογική, δεδομένου ότι και οι νόμιμες αποδοχές, τα ωράρια νόμιμης εργασίας, οι χρόνοι αδείας και οι προσαυξήσεις νυκτερινής εργασίας ή αργιών, δύνανται να μεταβληθούν και να επαναρρυθμιστούν νομοθετικά, ομοίως και οι νόμιμες κρατήσεις και η παρακράτηση φόρου, τότε οι διακηρύξεις και η συγκεκριμένη, φέρουν και προς τούτο ασάφεια και εν τέλει, δεν είναι δυνατόν να υπολογιστεί κόστος ούτε αποδοχών ούτε εισφορών ούτε κρατήσεων ούτε παρακράτησης φόρου, με οιαδήποτε σαφήνεια ούτε είναι δυνατόν να ελεγχθούν τα κόστη αυτά ούτε εν τέλει είναι δυνατόν, να εφαρμοστεί το άρ. 68 Ν. 3863/2010. Επιπλέον, είναι όλως αδιάφορο αν προσφορά που έχει υπολογίσει σε ποσό μικρότερο του νομίμου τις ασφαλιστικές εισφορές (ή τις αποδοχές, το εργατικό κόστος, τις κρατήσεις ή την παρακράτηση φόρου ή σε χαμηλότερο του ευλόγου, το διοικητικό κόστος, τα αναλώσιμα ή το εργολαβικό όφελος), θα δύνατο, λόγω του συμπτωματικού στοιχείου, της συγκριτικής διαφοράς της από την επόμενη προσφορά και πάλι να είναι η χαμηλότερη, εφόσον επανυπολογιζόταν και αυξανόταν σε ποσό που θα κάλυπτε τις αληθώς ισχύουσες εισφορές ή κάθε άλλη ισχύουσα εργοδοτική υποχρέωση ή υποχρέωση εκτέλεσης ή παροχής ή νομική υποχρέωση ή οφειλή του αναδόχου ή τα εύλογα αναμενόμενα διοικητικά κόστη ή κέρδος. Οι περί του αντιθέτου αιτιάσεις αναθέτουσας και πρώτου

παρεμβαίνοντος, αφενός καταργούν την εφαρμογή του άρ. 68 Ν. 3863/2010 και σε κάθε περίπτωση καθιστούν τη διάταξη αυτή ανεφάρμοστη και άνευ αντικειμένου, αφετέρου, υπό τέτοια, ως η προβαλλόμενη, μη νόμιμη, ερμηνεία, θα δύνατο να υποβληθεί προσφορά με όλως μικρότερο του νόμιμου και του ευλόγου, κόστος ή ακόμη και με μηδενικές ή μη υπολογισθείσες εισφορές ή αποδοχές ή ακόμη και χωρίς ανάλυση του άρ. 68 Ν. 3863/2010, αφού ακόμη και αν ο πρώτος μειοδότης δεν δήλωνε τίποτα, το μόνο που θα είχε σημασία για την αποδοχή του, θα ήταν αν το νόμιμο εργοδοτικό κόστος, μετά των κρατήσεων, διοικητικού κόστους και ελαχίστου ευλόγου κέρδους, είναι χαμηλότερο από το τίμημα που προσφέρει ο δεύτερος μειοδότης (και άρα, αν ο πρώτος μειοδότης είχε προσφέρει μεγαλύτερο τίμημα από αυτό που προσέφερε, ώστε να καλύπτει τα ως άνω νόμιμα και εύλογα, θα κατέληγε και πάλι πρώτος μειοδότης). Υπό την ίδια εξάλλου, ως η μη νόμιμη οικεία εκ της αναθέτουσας και του παρεμβαίνοντος προβαλλόμενης ερμηνείας, θα δύνατο προσφορά που προσφέρει λιγότερα από όσα ζητούνται ή λιγότερες μονάδες υπηρεσίας ή προς προμήθεια αγαθών ή υπηρεσίες για μικρότερη διάρκεια της προβλεπόμενης, να επανυπολογίζεται αναλογικά, κατά τρόπο ώστε να καλύπτει τα ζητούμενα της διακήρυξης και εκτέλεσης και να παραμένει αποδεκτός και προσωρινός ανάδοχος ο οικονομικός φορέας, εφόσον και μετά τον επανυπολογισμό θα παρέμενε πρώτος μειοδότης. Αντίστοιχα, το «ασυνήθιστα ή αδικαιολόγητα» χαμηλό ή το ζημιογόνο της οικονομικής προσφοράς του πρώτου μειοδότη, δεν θα εξαρτάτο από την αξία της σε σχέση με τις ανάγκες εκτέλεσης, αλλά από την απόστασή της από την επόμενη προσφορά και θα δύνατο να επανυπολογιστεί κατά τρόπο, ώστε να μην είναι ζημιογόνος, αδικαιολόγητα ή ασυνήθιστα χαμηλή και να παραμένει αποδεκτή, αν κατόπιν επανυπολογισμού παρέμενε πρώτη σε κατάταξη (και άρα, αν η δεύτερη προσφορά είναι μεγαλύτερη του ορίου για το ζημιογόνο, δηλαδή είναι κερδοφόρα ή έστω κερδοφόρα με κέρδος άνω του ελαχίστου ευλόγου εργολαβικού κέρδους, τότε αναγκαία η πρώτη προσφορά, όσο χαμηλή και να είναι, ακόμη και μηδενική, θα έπρεπε να θεωρείτο αποδεκτή, υπό την αιτίαση, ότι ακόμη και αν είχε άλλη αξία και ήταν μη ζημιογόνος, τότε και πάλι θα

παρέμενε πρώτη). Όμως, αφενός η ανάδειξη οικονομικού φορέα ως προσωρινού αναδόχου, ως και η εν γένει κατάταξη οικονομικών προσφορών, βάσει της οποίας εξάγεται ο προσωρινός ανάδοχος, προϋποθέτουν και έπονται της νομιμότητας και αποδοχής προσφορών και δεν εξαρτάται η νομιμότητα της προσφοράς από την κατάταξη της, αφού άλλωστε, ο προσωρινός ανάδοχος αναδεικνύεται βάσει της κατάταξης των αποδεκτών προσφορών, οι οποίες είναι και οι μόνες ληπτέες υπόψη, συμπεριλαμβανόμενες και συγκρινόμενες για την κατάταξη εκ της οποίας προκύπτει εν τέλει ο προσωρινός ανάδοχος. Αφετέρου, όλες οι σχετικές αιτιάσεις πρώτου παρεμβαίνοντος και αναθέτουσας, ερείδονται επί της μη νόμιμης προϋπόθεσης περί δυνατότητας κατά την αξιολόγηση μεταβολής των προσφορών, αύξησης του προσφερόμενου τιμήματος, καθορισμού του προσφερόμενου τιμήματος εν τέλει από την ίδια την αναθέτουσα (ώστε να το προσαρμόσει στα νόμιμα) και προσαρμογής των προσφορών κατά τρόπο, ώστε το πρώτον κατά την αξιολόγηση και μετά την υποβολή τους να αποκτήσουν τα νόμιμα και τα κατά τη διακήρυξη προσόντα συμμετοχής και να καλύψουν τους όρους τις διακήρυξης, προϋποθέσεις προδήλως προσκρούουσες στις αρχές της διαφάνειας, της ίσης μεταχείρισης και του υγιούς ανταγωνισμού μεταξύ των διαγωνιζομένων (καθώς, υπό αντίστοιχη ερμηνεία, θα δύνατο και ο δεύτερος μειοδότης να προσαρμόσει μειωτικά την προσφορά του, ώστε να υπερβεί σε μειοδοσία τον πρώτο μειοδότη). Άρα, ούτε κατ' άρ. 102 Ν. 4412/2016 ως ισχύει, το οποίο θέτει ως όριο του τη διαφάνεια και την ίση μεταχείριση και επιπλέον, τελεί σε κανονιστική ισοτιμία μετά του άρ. 104 παρ. 1 Ν. 4412/2016 περί πλήρωσης των όρων συμμετοχής ήδη κατά τον κρίσιμο χρόνο της προσφοράς, είναι δυνατή τέτοια μεταβολή και τροποποίηση προσφοράς προς την το πρώτον εκπλήρωση των νομίμως προβλεπόμενων και των όρων της διακήρυξης, ως τυχόν συμπλήρωση ή διόρθωση. Επομένως, κατ' απόρριψη του συνόλου των ισχυρισμών της αναθέτουσας και του πρώτου παρεμβαίνοντα, οι προσφέροντες όφειλαν δεσμευτικά να υπολογίσουν την οικονομική προσφορά τους βάσει των ασφαλιστικών εισφορών που ισχύουν και ίσχυαν κατά την υποβολή των προσφορών για το διάστημα από 1-1-2022 και εξής (χρόνο

εκτέλεσης της σύμβασης και ασχέτως διατάξεων με ισχύ για τις εισφορές ως και το τέλος του 2021), ήτοι τις εισφορές που ορίζουν οι διατάξεις των Ν. 4670/2020 και 4387/2016, χωρίς δυνατότητα επανυπολογισμού, διόρθωσης ή προσαρμογής των ήδη υποβληθέντων και δηλωθέντων ούτε εξάρτηση του ελέγχου των δηλούμενων και υπολογιζόμενων εισφορών, βάσει της διαφοράς μεταξύ κάθε διαγωνιζομένου, ως προς τον επόμενο ή τον προηγούμενο αυτού, πολλώ δε μάλλον, βάσει της διαφοράς της οικονομικής προσφοράς του πρώτου παρεμβαίνοντος από τον δεύτερο μειοδότη. Εξάλλου, κατά τον ως άνω όρο 2.4.4 ρητά ορίζεται ότι δεν μπορούν να αναπροσαρμοστούν οι τιμές κατά την εκτέλεση, πολλώ δε μάλλον κατά την αξιολόγηση, όπως και σε συνδυασμό και με το ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΙΙΙ, ότι μόνη της η παράβαση της ασφαλιστικής νομοθεσίας, ασχέτως άλλων κονδυλίων ή παραμέτρων, στον υπολογισμό των εισφορών άγει σε απόρριψη της προσφοράς. Επίσης, διορθωτές είναι ελλείψεις και ήσσονα σφάλματα, λόγω υπολογιστικών ή γραφικών λαθών και όχι ο υπολογισμός εισφορών και η υποκοστολόγησή τους, κατά παράβαση της ασφαλιστικής νομοθεσίας. Ο πρώτος παρεμβαίνων όπως εκ της προσφοράς του προκύπτει και όπως συνομολογούν ρητά η αναθέτουσα και ο ίδιος στην παρέμβαση του, υπολόγισε τις ασφαλιστικές εισφορές του με βάση το άρ. 31 Ν. 4756/2020 και το χαμηλότερο των, κατά τα ανωτέρω αναλυτικά εκτεθέντα, ισχυόντων για τον χρόνο εκτέλεσης της υπό ανάθεση σύμβασης, ήτοι το διάστημα από 1-1-2022 έως και 31-12-2022, ποσοστό εισφορών που εξαιρετικά και αποκλειστικά, κατά τις εισέτι ισχύουσες διατάξεις, ισχύουν από 1-1-2021 έως και 31-12-2021. Άρα, η οικονομική προσφορά του πρώτου παρεμβαίνοντος είναι μη νόμιμη και υπολείπεται των νομίμων ως προς τον υπολογισμό των οφειλόμενων εισφορών και άρα είναι και εν όλω χαμηλότερη του νόμιμου εργοδοτικού κόστους, τελούσα ούτως σε παράβαση των άρ. 2.4.4 και 1.7 της διακήρυξης, ως και εν τέλει καθαρά ζημιογόνος, αφού η διαφορά των εισφορών που υπολόγισε, ήτοι 2.177,05 ευρώ το μήνα κατά την προσφορά του επί μηνιαίων αποδοχών 9.457,19 ευρώ, σε σχέση με τα νόμιμα ($9.457,19 \times 24,33\% =$) 2.300,93 ευρώ και άρα, η διαφορά σε ετήσιο επίπεδο [$12(2.300,93 - 2.177,05) =$] 1.486,61 ευρώ υπερβαίνει και δη, κατά πολλαπλάσιο

μέγεθος το σύνολο του εργολαβικού κέρδους (29,09 ανά μήνα X12 μήνες=) 349,08 ευρώ για το σύνολο της σύμβασης, της οικονομικής προσφοράς του (τα λοιπά κονδύλια της προσφοράς είναι δαπάνες, κρατήσεις και παρακρατήσεις). Όσον αφορά την προσφορά της, που δήλωσε εργολαβικό κέρδος για την όλη σύμβαση 599,40 ευρώ, υπολόγισε ασφαλιστικές εισφορές για το ίδιο διάστημα 28.056,78 ευρώ επί αποδοχών 117.286,68 ευρώ, ενώ όμως, οι ελάχιστες νόμιμες εισφορές ανέρχονται σε $(117.286,68 \times 24,33\%) = 28.536,09$ ευρώ και άρα, υπερβαίνουν των υπολογισθεισών κατά ποσό 479,31 ευρώ. Σε αντίθεση όμως με τα ανωτέρω, ο πρώτος προσφεύγων υπολόγισε επί μηνιαίων αποδοχών 9.483,32 ευρώ, εισφορές 2.338,89 ευρώ, ποσό που υπερβαίνει τις νόμιμες εισφορές $(9.483,32 \times 24,33\%) = 2.307,29$ ευρώ. Συνεπώς, κατ' αποδοχή των ισχυρισμών αμφότερων των προσφευγόντων, ο πρώτος παρεμβαίνων είναι αποκλειστέος. Ομοίως, απορριπτέα είναι η προσφορά του οικονομικού φορέα, κατ' αποδοχή των ισχυρισμών του δεύτερου προσφεύγοντα, πλην όμως, απορριπτέοι τυγχάνουν οι ισχυρισμοί του τελευταίου κατά του πρώτου προσφεύγοντα.

4. Επειδή, όσον αφορά το στρεφόμενο κατά του αποκλεισμού του δεύτερου προσφεύγοντα, σκέλος της πρώτης προσφυγής, αυτός απεκλείσθη λόγω υποκοστολόγησης παρακράτησης φόρου, υπολογίζοντας 1.159,57 ευρώ παρακράτηση μηνιαία, με συνολικό άνευ ΦΠΑ τίμημα μήνα 16.484,13 ευρώ, ήτοι 7,03% επί του άνευ ΦΠΑ προσφερόμενου τιμήματος. Ο όρος 2.4.4 της διακήρυξης ορίζει ότι «Στην προσφορά τους πρέπει να υπολογίζουν εύλογο ποσοστό διοικητικού κόστους παροχής των υπηρεσιών τους, των αναλώσιμων, του εργολαβικού τους κέρδους και των νόμιμων υπέρ Δημοσίου και τρίτων κρατήσεων. Προσφορά που θέτει όρο αναπροσαρμογής, αναθεώρησης, αυξομοίωσης των παραπάνω τιμών απορρίπτεται ως απαράδεκτη. Εφόσον, από την προσφορά δεν προκύπτει σαφώς η προσφερόμενη τιμή, όπως περιγράφεται ανωτέρω, η προσφορά απορρίπτεται ως απαράδεκτη, με απόφαση της Αναθέτουσας Αρχής, ύστερα από γνώμη της αρμόδιας Επιτροπής. ...Οι υποψήφιοι ανάδοχοι υποβάλουν προσφορά για το σύνολο των κτιριακών εγκαταστάσεων. Προσφορά υποψηφίου που δεν καλύπτει το

σύνολο των ζητούμενων υπηρεσιών θα απορρίπτεται .Οι προσφέροντες οικονομικοί φορείς υποχρεούνται, να εξειδικεύουν σε χωριστό κεφάλαιο της οικονομικής προσφοράς τους, το μηνιαίο κόστος παροχή υπηρεσιών καθαρισμού ανά κτιριακή εγκατάσταση. Επισημαίνεται ότι απορρίπτεται προσφορά : α) στην οποία δεν έχει συμπληρωθεί έστω και ένα πεδίο του ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΥ ΠΙΝΑΚΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ. β) στην οποία δεν έχουν συμπληρωθεί αριθμητικώς και ολογράφως τα πεδία • «ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΚΟΣΤΟΣ ΑΝΕΥ ΦΠΑ (ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΩΣ)» και •«ΣΥΝΟΛΙΚΟ ΚΟΣΤΟΣ ΑΝΕΥ ΦΠΑ (ΟΛΟΓΡΑΦΩΣ)» αντιστοίχως της ως άνω προσφοράς. γ) στην οποία δεν συμπίπτουν οι τιμές (αριθμητική και ολογράφως) των ως άνω πεδίων του ΕΝΤΥΠΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ, καθώς της τιμής που έχει δοθεί από τον Οικονομικό Φορέα στο σχετικό πεδίο της οικονομικής προσφοράς στη διαδικτυακή πύλη www.promitheus.gov.gr του ΕΣΗΔΗΣ δ) η οποία έχει παραπάνω από δύο δεκαδικά ψηφία στις αναγραφόμενες τιμές του ΕΝΤΥΠΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΣ ΠΡΟΣΦΟΡΑΣ. Αν παρουσιαστούν ελλείψεις ή ήσσονος αξίας ατέλειες ή πρόδηλα τυπικά ή υπολογιστικά σφάλματα η Αναθέτουσα Αρχή μπορεί να καλέσει εγγράφως τους προσφέροντες να τα διευκρινίσουν. ... Στην τιμή περιλαμβάνονται οι υπέρ τρίτων κρατήσεις, ως και κάθε άλλη επιβάρυνση, σύμφωνα με την κείμενη νομοθεσία, μη συμπεριλαμβανομένου Φ.Π.Α., για την παροχή των υπηρεσιών στον τόπο και με τον τρόπο που προβλέπεται στα έγγραφα της σύμβασης. Οι υπέρ τρίτων κρατήσεις υπόκεινται στο εκάστοτε ισχύον αναλογικό τέλος χαρτοσήμου και στην επ' αυτού εισφορά υπέρ ΟΓΑ. Επίσης, κατά την πληρωμή θα παρακρατείται ο προβλεπόμενος από το άρθρο 64 του Ν.4172/2013 (Α' – 167) φόρος εισοδήματος, ήτοι 8% επί της καθαρής αξίας των τιμολογίων αφαιρούμενων των ανωτέρω κρατήσεων, ο οποίος βαρύνει τον ανάδοχο.». Ο δε όρος 5.1.2 ορίζει, καθορίζοντας και συγκεκριμένο συνολικό ποσοστό κρατήσεων, τα εξής «5.1.2. Τον Ανάδοχο βαρύνουν οι υπέρ τρίτων κρατήσεις, ως και κάθε άλλη επιβάρυνση, σύμφωνα με την κείμενη νομοθεσία, μη συμπεριλαμβανομένου Φ.Π.Α., για την παράδοση του υλικού στον τόπο και με τον τρόπο που προβλέπεται στα έγγραφα της Σύμβασης. Ιδίως βαρύνεται με τις ακόλουθες κρατήσεις: 45 Σύνολο : 5,72596 %

Ανάλυση: • 2,72% υπέρ Τ.Ε.Α.Π.Α.Σ.Α. / Τ.Α.ΑΣ, η οποία επιβαρύνεται με χαρτόσημο 2% & επ' αυτού 20% εισφορά υπέρ ΟΓΑ. • 2,72% υπέρ Μ.Τ.Σ., η οποία επιβαρύνεται με χαρτόσημο 2% & επ' αυτού 20% εισφορά υπέρ ΟΓΑ. • 0,06% υπέρ της Αρχής Εξέτασης Προδικαστικών Προσφυγών, η οποία επιβαρύνεται με χαρτόσημο 3% & επ' αυτού 20% εισφορά υπέρ ΟΓΑ. • 0,07% υπέρ της Ενιαίας Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Συμβάσεων, η οποία επιβαρύνεται με χαρτόσημο 3% & επ' αυτού 20% εισφορά υπέρ ΟΓΑ. • 0,02% υπέρ της Γενικής Διεύθυνσης Δημόσιων Συμβάσεων και Προμηθειών, η οποία επιβαρύνεται με χαρτόσημο 3% & επ' αυτού 20% εισφορά υπέρ ΟΓΑ. Επισημαίνεται ότι, η κράτηση υπέρ της Γενικής Διεύθυνσης Δημοσίων Συμβάσεων και Προμηθειών θα τεθεί σε ισχύ όταν εκδοθεί η Κοινή Υπουργική Απόφαση, με την οποία θα ρυθμίζονται ο τρόπος, ο χρόνος και η διαδικασία κρατήσεων. Οι παραπάνω κρατήσεις βαρύνουν τον ανάδοχο. Με κάθε πληρωμή θα γίνεται η προβλεπόμενη από την κείμενη νομοθεσία παρακράτηση φόρου εισοδήματος αξίας 8% επί του καθαρού ποσού. (άρθρο 64 Ν.4172/2013).». Σημειωτέον, ότι το παραπεμπόμενο εκ των ως άνω υπόδειγμα οικονομικής προσφοράς-Παράρτημα ΙΙΙ διακήρυξης, περιλαμβάνει γραμμή προς συμπλήρωση «Ι. Παρακράτηση Φόρου Εισοδήματος (8%) (επί του καθαρού ποσού της αξίας των παρεχόμενων υπηρεσιών), μηνιαίως», ενώ πρέπει να συμπληρωθεί και το σύνολο της προσφοράς, το οποίο ρητά ορίζεται ότι περιλαμβάνει το ποσό Ι., δηλαδή την παρακράτηση φόρου, ενώ επίσης το ίδιο παράρτημα ορίζει και ότι «• Ο ανάδοχος βαρύνεται υποχρεωτικά με τις κρατήσεις υπέρ τρίτων. Όλες οι κρατήσεις υπολογίζονται επί της καθαρής αξίας. Επιπρόσθετα, μετά την πληρωμή θα γίνεται παρακράτηση φόρου εισοδήματος 8% επί της καθαρής αξίας (προ Φ.Π.Α.) και μετά την αφαίρεση των κρατήσεων. Βεβαίωση χορηγείται από την αρμόδια υπηρεσία για την παρακράτηση του φόρου εισοδήματος.». Άρα, κατά τους μη αμφισβητηθέντες όρους της διακήρυξης ήταν σαφές πως έπρεπε να συμπεριληφθεί επί ποινή αποκλεισμού το οικείο κονδύλι και δη, κατά το ορθό ποσό. Ειδικότερα, ο φόρος αυτός θα υπολογιστεί από τους προσφέροντες επί της τιμής προσφοράς τους, κατόπιν αφαίρεσης του ΦΠΑ και των κρατήσεων υπέρ Δημοσίου, ΜΤΠΥ και λοιπών

νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου, κατά το άρ. 64 παρ. 2 Ν. 4172/2013, που ορίζει ότι «2. Οι φορείς γενικής κυβέρνησης «εκτός από τις κεφαλαιουχικές εταιρείες» κατά την προμήθεια κάθε είδους αγαθών ή υπηρεσιών από φυσικά ή νομικά πρόσωπα, υποχρεούνται, κατά την καταβολή ή την έκδοση της σχετικής εντολής πληρωμής της αξίας αυτών, να παρακρατούν φόρο εισοδήματος, ο οποίος υπολογίζεται στο καθαρό ποσό της αξίας των αγαθών ή υπηρεσιών με συντελεστή ως ακολούθως:... γγ) ποσοστό οκτώ τοις εκατό (8%) για την παροχή υπηρεσιών.», ενώ και η ΠΟΛ 1131/25-5-1994 σχετικώς ορίζει ότι «Η παρακράτηση θα γίνεται επί της καθαρής αξίας των τιμολογίων ήτοι επί της αξίας που απομένει μετά την αφαίρεση του Φ.Π.Α. και των τυχόν κρατήσεων υπέρ του Δημοσίου που βαρύνεται ο προμηθευτής, σύμφωνα με τις ισχύουσες διατάξεις.». Άρα, επί της προ ΦΠΑ προσφερόμενης τιμής και άρα και συμβατικής αξίας κατά την εκτέλεση, διενεργούνται οι υπέρ ΕΑΑΔΗΣΥ, ΑΕΠΠ, ΓΓΔΔΣ μετά του χαρτοσήμου, κρατήσεις, αυτές αφαιρούνται από το πληρωτέο καταρχήν προ ΦΠΑ πάντα, ποσό και επί αυτού διενεργείται η παρακράτηση φόρου 8%, η οποία κατά τα ανωτέρω θα πρέπει να υπολογιστεί ως κονδύλι επιπλέον του κόστους εκτέλεσης της σύμβασης (και δεν δύναται μέρος ή το όλον αυτού να συνιστά συγχρόνως και μέρος του κόστους εκτέλεσης). Δεδομένου δε ότι το άθροισμα των πλην παρακράτησης φόρου, κρατήσεων ανέρχεται κατά τον όρο 5.1.2 ανωτέρω σε 5,72596% επί της αξίας τιμολογίου (πλην ΦΠΑ), το καθαρό ποσό επί του οποίου διενεργείται η παρακράτηση ανέρχεται σε $8\% \times (1 - 5,72596\%) = 8\% \times 94,27404\%$ της προ ΦΠΑ τιμής = 7,5419232% επί της συνολικής προ ΦΠΑ τιμής. Αντίθετα, τυχόν υπολογισμός που λαμβάνει χώρα ως η ανωτέρω παρακράτηση να μην συνιστά, όπως ακριβώς ορίζεται, «παρακράτηση», ήτοι κράτηση υπολογιζόμενη και αφαιρούμενη από ένα αθροιστικό ποσό, αλλά ως «προσαύξηση» επί μιας αξίας (όπως ο ΦΠΑ), ήτοι ως προσαύξηση 8% επί του κόστους εκτέλεσης, καταλήγει σε εσφαλμένα, άτοπα και εν τέλει υποδεέστερα της αληθούς παρακράτησης που θα πρέπει να διενεργηθεί, αποτελέσματα. Τούτο αφού τέτοιος υπολογισμός (ακόμη και αν δεν ληφθούν υπόψη οι λοιπές κρατήσεις) καταλήγει σε αποτέλεσμα παρακράτησης $8\% / (100\% + 8\%)$ (όπου 100% το κόστος εκτέλεσης

εργασιών) και άρα, $8\%/108\%= 7,4074074\%$ επί της τελικής τιμής προ ΦΠΑ, ενώ η ορθή αναλογία της τιμής προ παρακράτησης και της τιμής κατόπιν παρακράτησης, η οποία θα πρέπει να καλύπτει το κόστος εκτέλεσης συνίσταται σε $100\%/(1-8\%)=100\%/0,92=108,6956522\%$ και όχι 108%. Οι δε ισχυρισμοί του δεύτερου προσφεύγοντα περί του ότι θα έπρεπε η παρακράτηση φόρου να υπολογιστεί επί του ποσού που απομένει αφού αφαιρεθεί η ίδια παρακράτηση φόρου, πέραν από μη νόμιμοι είναι και παράλογοι. Σε κανένα δε σημείο προφανώς, η φορολογική νομοθεσία ως παρατέθηκε, δεν ορίζει την καθαρή αξία επί της οποίας υπολογίζεται η παρακράτηση φόρου, ως αυτή που προκύπτει μετά την παρακράτηση φόρου, πράγμα που είναι και αδύνατον, αφού αν δεν υπολογιστεί η παρακράτηση δεν θα είναι δυνατόν να αφαιρεθεί η παρακράτηση και άρα, το επιχείρημα είναι και κυκλικό. Επιπλέον, οι ισχυρισμοί του δεύτερου προσφεύγοντα βαίνουν προς το αντίθετο στο νόμο και τη λογική, ως και την ίδια τη φύση του παρακρατούμενου φόρου, συμπέρασμα, ότι από την αξία προσφοράς άνευ ΦΠΑ και άνευ κρατήσεων, υπολογίζεται πρώτα ποσοστό 8%, αφαιρείται από την προσφορά και εν συνεχεία επί του υπολοίπου υπολογίζεται (ξανά) φόρος 8% (δηλαδή αν υποτεθεί ως 100 η καθαρή αξία άνευ κρατήσεων και ΦΠΑ, η παρακράτηση φόρου υπολογίζεται ως 8% επί του $100-8=92$, ήτοι ως $8\% \times 92=7,36$). Βέβαια, δεν προκύπτει ποια τυχόν είναι και σε τι αντιστοιχεί αυτή η εκ του δεύτερου προσφεύγοντος (πρώτη) παρακράτηση που αφαιρείται από την αξία, ώστε επί του υπολοίπου να υπολογιστεί ακριβώς η (δεύτερη) παρακράτηση. Επιπλέον, προφανώς δεν επιβάλλεται φόρος επί φόρου, όμως τούτο δεν λαμβάνει υπόψη του ότι πρώτον, η παρακράτηση φόρου δεν είναι φόρος, αλλά ακριβώς παρακράτηση προς συμψηφισμό με εν τέλει προκύπτουσα εντός της χρήσης φορολογική υποχρέωση και δεύτερον, ότι πριν λάβει χώρα τέτοια παρακράτηση δεν υπάρχει παρακράτηση. Οι ισχυρισμοί αυτοί είναι εφαρμόσιμοι βέβαια επί του ΦΠΑ, ήτοι προφανώς και δεν επιβάλλεται παρακράτηση φόρου επί του ΦΠΑ, διότι ακριβώς αυτός δεν συνιστά «παρακράτηση» φόρου, δηλαδή αφαίρεση, ήτοι κράτηση ποσού από μια αξία προς συμψηφισμό με μελλοντική υποχρέωση (και επιστρεπτέα κράτηση, εφόσον δεν προκύψει ή υπερκαλύπτεται η οικεία μελλοντική

υποχρέωση), αλλά αυτό καθαυτό «φόρο» και δη, «προστιθέμενου» επί της αξίας αυτής και άρα, δεν νοείται παρακράτηση φόρου επί τέτοιου κονδυλίου που συνιστά φόρο, ακριβώς διότι ο ΦΠΑ δεν συνιστά αντικείμενο φορολογικής υποχρέωσης, επειδή συνιστά φόρο (δηλαδή, τα ποσά ΦΠΑ με τα οποία επιβαρύνονται τα τιμολόγια του αναδόχου δεν συνιστούν «έσοδα» και δεν προσμετρώνται στον κύκλο εργασιών του οικονομικού φορέα). Αντίθετα, από τα τιμολόγια του οικονομικού φορέα, το σύνολο της (προ ΦΠΑ) αξίας αυτών (μείον τις κρατήσεις ΕΑΑΔΗΣΥ, ΑΕΠΠ, φόρου χαρτοσήμου και ΟΓΑ και κράτησης υπέρ ΓΓΠΠΣ) συνιστά φορολογικά έσοδο του οικονομικού φορέα και άρα, μέρος που συνθέτει, κατόπιν αφαίρεσης των εξόδων, τα φορολογητέα κέρδη αυτού. Δεν αφαιρούνται δε από τα φορολογητέα κέρδη ή από τα έσοδα εκ των οποίων αφαιρούνται τα έξοδα, προς εξαγωγή φορολογητέων κερδών, οι παρακρατήσεις φόρου και τα ποσά στα οποία αυτές αντιστοιχούν συνιστούν κανονικά λειτουργικά έσοδα της επιχείρησης, εκ των οποίων κατόπιν αφαίρεσης των εξόδων (χωρίς οι παρακρατήσεις φόρου να θεωρούνται ως τέτοια έξοδα), προκύπτει το αντικείμενο φορολόγησης, ήτοι τα κέρδη. Οι δε παρακρατήσεις απλώς συμψηφίζονται, κατόπιν της εκ των κερδών, εξαγωγής του καταρχήν φόρου, με τον τελευταίο, ώστε να προκύψει ο πληρωτέος φόρος. Δηλαδή, οι παρακρατήσεις φόρου δεν συνιστούν ποσό που εκπίπτει από τα έσοδα ή τα κέρδη, αλλά ποσό που συμψηφίζεται με τον οφειλόμενο φόρο, προς εξαγωγή του πληρωτέου φόρου (όπως, αντίστοιχα, συμψηφίζεται και ο προκαταβληθείς κατά την προηγούμενη χρήση, φόρος), αφού η παρακράτηση συνιστά μορφή υπό αίρεση εν τέλει σχετικής φορολογικής υποχρέωσης «προείσπραξης» του μελλοντικά οφειλόμενου φόρου (βλ. και ΠΟΛ 1131/25.5.1994 «Ο φόρος που παρακρατείται με τους ανωτέρω συντελεστές 1%, 4% και 8% εκπίπτει από το φόρο που αναλογεί στο συνολικό καθαρό εισόδημα της φορολογούμενης επιχείρησης κατά την υποβολή της δήλωσης φορολογίας εισοδήματος με την προϋπόθεση ότι η βεβαίωση ή οι βεβαιώσεις παρακράτησης του φόρου θα επισυνάπτονται στην δήλωση αυτή. Αν το ποσό του φόρου που παρακρατήθηκε είναι μεγαλύτερο από τον οφειλόμενο φόρο και αν η επιχείρηση δεν οφείλει φόρο (λόγω ζημιών ή άλλης αιτίας) η επιπλέον διαφορά θα

επιστρέφεται στην επιχείρηση.») Η παρακράτηση αυτή, όπως ο νόμος και η ως άνω ΠΟΛ ορίζουν, λαμβάνει χώρα επί του αποτελέσματος-διαφοράς της αφαίρεσης από την προ ΦΠΑ συμβατική αξία μείον τις κρατήσεις υπέρ τρίτων (η δε παρακράτηση φόρου, δεν συνιστά κράτηση υπέρ τρίτων, οι κρατήσεις υπέρ τρίτων μειώνουν απευθείας τα ακαθάριστα έσοδα, βλ, ΣΤΕ 322/1985 «...ότι οι κρατήσεις υπέρ των διαφόρων ταμείων επί των τιμολογίων πωλήσεων προς το Δημόσιο δεν αποτελούν επαγγελματική δαπάνη της επιχειρήσεως, κατά την έννοια του άρθρου 35 παρ. 1, του ΝΔ 3323/1955 (σ.σ. πρόκειται για το αντίστοιχο άρθρο 31 του ισχύοντος σήμερα ΚΦΕ, Ν.2238/1994) και δεν απαιτείται η έκδοση αποδείξεως του άρθρου 34 του ΚΦΣ (σ.σ. πρόκειται για τον ισχύοντα τότε Κώδικα Φορολογικών Στοιχείων, ΠΔ 99/1977, ο οποίος αντικαταστάθηκε από τον ΚΒΣ που ισχύει σήμερα, ΠΔ 186/1992) αλλά κράτηση που επιβάλλεται από τον νόμο υπέρ τρίτων, η οποία μειώνει το ύψος των ακαθαρίστων εσόδων»), δηλαδή των υπέρ ΑΕΠΠ, ΕΑΑΔΗΣΥ, ΓΓΠΠΣ κρατήσεων ως και των επί αυτών φόρων χαρτοσήμου+ κράτησης υπέρ ΟΓΑ και επί της διαφοράς αυτής λαμβάνει χώρα πολλαπλασιασμός 8% και κρατείται το ποσό του γινομένου από τον πληρωτή του τιμολογίου κατά την πληρωμή. Άρα, όταν πρέπει, όπως εν προκειμένω να προϋπολογισθεί η σχετική παρακράτηση φόρου, ως και οι κρατήσεις, ο προσφέρων οφείλει να διαιρέσει το άθροισμα κόστους εκτέλεσης και εργολαβικού κέρδους (έστω Χ) δια της διαφοράς (1 μείον 8%), ήτοι δια του 0,92 ($X/0,92$), ώστε να εξαχθεί η καθαρή αξία (εφ' ης λαμβάνει χώρα η παρακράτηση, ήτοι η αφαίρεση 8% και άρα, εναπομένει το 92% της καθαρής αξίας, ακριβώς δε δια τούτου, ο λόγος μετά παρακράτησης αξίας προς καθαρής, ήτοι προ παρακράτησης αξίας, είναι $1/0,92$). Η ούτως προκύπτουσα καθαρή αξία με τη σειρά της διαιρείται δια (1-5,72596%), ήτοι δια 0,9427404, ώστε να εξαχθεί η τελική προ ΦΠΑ αξία, δηλαδή αυτή επί της οποίας θα αφαιρεθούν οι κρατήσεις 5,72596% (εξ ου και η καθαρή αξία, ήτοι αυτή κατόπιν κρατήσεων, ανέρχεται στο υπόλοιπο 94,27404% της τελικής προ ΦΠΑ αξίας (100%-5,72596%). Άρα, εφόσον υποθεθεί ως 100 το κόστος εκτέλεσης, η παρακράτηση φόρου ανέρχεται σε 8,695652% επί του κόστους εκτέλεσης (και όχι 8%) και άρα, το μετά παρακράτησης φόρου χωρίς λοιπές κρατήσεις, ποσό

ανέρχεται σε 108,695652 (κατόπιν της διαίρεσης $100/0,92$)), ενώ το συνολικό προ ΦΠΑ τίμημα, δηλαδή με συμπερίληψη των λοιπών κρατήσεων, ανέρχεται σε $[108,695652/(1-5,72596\%)]$ και άρα, $108,695652/0,9427404 = 115,297543$ και οι κρατήσεις προς το κόστος εκτέλεσης (προ παρακράτησης φόρου, δηλαδή), ανέρχονται σε $(115,297543-108,695652) = 6,60189122\%$ επί του κόστους εκτέλεσης. Οι παραπάνω πράξεις συνιστούν την αληθή αντιστροφή (ακριβώς προς αναγωγή του κόστους εκτέλεσης και εργολαβικού κέρδους, ήτοι του ποσού που θα πρέπει κατά την πληρωμή να απομείνει στον ανάδοχο κατά την πληρωμή, σε όρους καθαρής αξίας και τελικής προ ΦΠΑ αξίας) των μαθηματικών πράξεων που λαμβάνουν χώρα ακριβώς κατά την πληρωμή του αναδόχου και ακριβώς για να υπολογιστεί η αντίστοιχη κράτηση και παρακράτηση. Δηλαδή, αντίστροφα, αφού εξαχθεί η τελική προ ΦΠΑ αξία κατά των ανωτέρω τρόπο, αφαιρείται το 5,72596% για να εξαχθούν οι κρατήσεις και εν συνεχεία, από το υπόλοιπο, ήτοι την καθαρή αξία, αφαιρείται το 8% επί αυτής. Ακριβώς προς τούτο, η αναγωγή της προ ΦΠΑ σε μετά ΦΠΑ αξία, λαμβάνει χώρα με πολλαπλασιασμό του συντελεστή ΦΠΑ επί της τελικής προ ΦΠΑ αξίας (πχ προ ΦΠΑ αξία επί 1,24= μετά ΦΠΑ αξία) και αυτό γιατί ο ΦΠΑ βαίνει, δηλαδή προστίθεται, πλέον της αξίας και όχι, όπως οι κρατήσεις και παρακρατήσεις που αφαιρούνται από την αξία. Εξ ου και η προ ΦΠΑ αξία δεν ανάγεται σε μετά ΦΠΑ αξία δια της διαίρεσης της πρώτης δια 1-24%, ήτοι δια του 0,76 (διαίρεση που καταλήγει σε 1,3158 και όχι σε 1,24). Περαιτέρω, η έννοια της παρακράτησης φόρου είναι κοινώς γνωστή και νομολογημένη στο πλαίσιο της νομολογίας, ως και της κοινής καθημερινής εφαρμογής του φορολογικού δικαίου στο πλαίσιο κάθε είδους επιχειρηματικής συναλλαγής, οπότε κάθε επίκληση οιασδήποτε εσφαλμένης, καθ' ο μέρος τυχόν αναφέρουν τα ως άνω εκ του δεύτερου προσφεύγοντα επικαλούμενα και προδήλως μη ισχύοντα (περί υπολογισμού της παρακράτησης, αφού αφαιρεθεί η παρακράτηση), νομολογίας της ΑΕΠΠ ή των δικαστηρίων, είναι προδήλως αλυσιτελής, αφού καμία τέτοια νομολογία δεν δύναται να αλλάξει τις σαφείς και πάγιες έννοιες και διατάξεις του φορολογικού δικαίου, όπως ανέκαθεν εφαρμόζονταν και εφαρμόζονται από τη φορολογική διοίκηση και νομολογία.

Εξάλλου, επί της ουσίας, ο δεύτερος προσφεύγων ακριβώς επειδή δεν είναι πέρα από νομικά και λογικά δυνατή η παρακράτηση επί υπολοίπου κατόπιν αφαίρεσης της παρακράτησης, απλώς υπολόγισε την παρακράτηση ως προσαύξηση 8% επί ενός πλασματικού ποσού που σχημάτισε ως διαφορά του αθροίσματος κόστους εκτέλεσης και διοικητικού κόστους μείον ένα (ομοίως εσφαλμένα υπολογισθέν και υποκοστολογηθέν) κονδύλι κρατήσεων που με τη σειρά του υπολογίσθηκε επί του ιδίου αθροίσματος κόστους εκτέλεσης και εργολαβικού κέρδους. Δηλαδή, εκτός του ότι ο δεύτερος προσφεύγων υποκοστολόγησε την παρακράτηση φόρου, επιπλέον και διακριτά, υποκοστολόγησε και τις κρατήσεις υπέρ τρίτων και χαρτοσήμου.

Ο δεύτερος προσφεύγων στην οικονομική προσφορά του δήλωσε συνολικό μηνιαίο άνευ ΦΠΑ τίμημα 16.484,13 ευρώ, παρακράτηση φόρου 1.159,57 ευρώ και κρατήσεις 829,95 ευρώ, δηλαδή οι κρατήσεις ανέρχονται σε 5,03484% επί του τιμήματος (αντί 5,72596%, όπως ο όρος 5.1.2 όρισε) και την παρακράτηση φόρου σε 7,0344% επί του τιμήματος αυτού ή, ακόμη και αν θεωρούνταν ορθές οι κρατήσεις, σε ποσοστό 7,4074% επί του καθαρού τιμήματος, ήτοι άνευ ΦΠΑ και κρατήσεων, ήτοι πάλι μικρότερο του 8% επί αυτού (σημειωτέον, ότι ακόμη και αν οι κρατήσεις ήταν όντως 829,95 ευρώ και άρα, το καθαρό τίμημα 15.654,18 ευρώ, η παρακράτηση φόρου θα ανερχόταν σε $8\% \times 15.654,18 = 1.252,33$ ευρώ και άρα και πάλι ούτως ή άλλως, η παρακράτηση υποκοστολογήθηκε). Στο ως άνω συνολικό τίμημα των 16.484,13 άνευ ΦΠΑ, οι κρατήσεις ανέρχονται σε $(16.484,13 \times 5,72596\%) = 943,87$ ευρώ, το καθαρό τίμημα, αφαιρουμένων αυτών, ανέρχεται σε $(16.484,13 - 943,87) = 15.540,26$ ευρώ και η παρακράτηση φόρου σε $(8\% \times 15.540,26) = 1.243,22$ ευρώ. Ο δε δεύτερος προσφεύγων υπολόγισε άθροισμα εργοδοτικών υποχρεώσεων, διοικητικού κόστους, αναλωσίμων και κέρδους 14.494,61 ευρώ ανά μήνα (από τις 16.484,13 ευρώ του τιμήματος άνευ ΦΠΑ), πλην όμως, αν από το τίμημα αφαιρεθούν τα αληθή ποσά κρατήσεων και παρακράτησης, το υπολειπόμενο ποσό ανέρχεται σε $(16.484,13 - 943,87 - 1.243,22) = 14.297,04$ ευρώ, ήτοι σε ποσό 197,57 ευρώ μικρότερο από το ίδιο το άθροισμα κόστους εκτέλεσης και κέρδους και δη, με κέρδος μικρότερο της διαφοράς αυτής και δη,

180 ευρώ (το μήνα), με συνέπεια η προσφορά να καθίσταται άνευ ετέρου ζημιογόνα, εξαιτίας της ως άνω υποκοστολόγησης. Ο δε δεύτερος προσφεύγων όλως εσφαλμένα και παράνομα κατά τα ανωτέρω, κατέληξε στις 1.159,57 ευρώ ως παρακράτηση, ως προσαύξηση 8% επί του κόστους εκτέλεσης+κέρδος, ήτοι τις 14.494,61 ευρώ, ως και σε κρατήσεις 829,95 ευρώ, ως προσαύξηση 5,72596% πάλι επί του κόστους εκτέλεσης+κέρδος, ήτοι τις 14.494,61 ευρώ. Δηλαδή, αντί για κρατήσεις επί του τιμήματος άνευ ΦΠΑ και παρακράτησης επί του καθαρού τιμήματος, ήτοι του υπολοίπου του άνευ ΦΠΑ τιμήματος μείον τις κρατήσεις, ο δεύτερος προσφεύγων υπολόγισε τα ανωτέρω κονδύλια ως ποσοστά (ήτοι, προσαυξήσεις) επί του αθροίσματος κόστους εκτέλεσης και κέρδους και σε κάθε περίπτωση, υποκοστολόγησε την παρακράτηση φόρου, ακριβώς εξαιτίας του μη νομίμου τρόπου σύνταξης της οικονομικής προσφοράς, με την παράλειψη πρώτον υπολογισμού των κρατήσεων με νόμιμο τρόπο (το ποσό των οποίων είναι νομικά κρίσιμο και αναγκαία συναρτάται με τον υπολογισμό της παρακράτησης φόρου, αφού αφαιρούνται από το τίμημα, για να σχηματιστεί το καθαρό τίμημα, ήτοι η βάση υπολογισμού της παρακράτησης) και δεύτερον και αυτοτελώς τούτου, με τον υπολογισμό της παρακράτησης φόρου όχι επί του καθαρού τιμήματος, αλλά ως ποσοστό προσαύξησης επί του κόστους εκτέλεσης+κέρδος. Τούτο ενώ ακόμη και αν οι κρατήσεις λαμβάνονταν υπόψη ως δεδομένα ορθές, τότε και πάλι η παρακράτηση υπολογίστηκε εσφαλμένα και αν ακόμη και αν το ποσό τους ήταν νόμιμο (ενώ δεν είναι), η παρακράτηση ανέρχεται σε ποσό μικρότερο από αυτό που θα αναλογούσε σε ένα καθαρό τίμημα, με αφαίρεση των εκ του δεύτερου προσφεύγοντος δηλωθεισών κρατήσεων από το άνευ ΦΠΑ τίμημά του (και μάλιστα, αν οι κρατήσεις του δεύτερου προσφεύγοντα ήταν όσες ο ίδιος υπολόγισε, πάντως σε μικρότερο ποσό του νομίμου, τότε αναγκαία θα ήταν κατά τα ανωτέρω, μεγαλύτερο το καθαρό τίμημα -αφού θα αφαιρείτο μικρότερο ποσό από το άνευ ΦΠΑ συνολικό τίμημα, και άρα, ακόμη μεγαλύτερη η παρακράτηση φόρου). Άλλωστε, ασχέτως των τώρα προβαλλόμενων (και αντίθετων στη νομοθεσία και την πρακτική της φορολογικής νομοθεσίας) ισχυρισμών του δεύτερου προσφεύγοντα, όταν θα λάβει χώρα η εφαρμογή των κρατήσεων και της

παρακράτησης επί του τιμολογίου πληρωμής του, εν τέλει αναγκαία θα προκύψουν τα ανωτέρω εκτεθέντα αληθή ποσά κρατήσεων και παρακράτησης φόρου, μεγαλύτερα των νυν υπολογισθέντων και άρα θα απομείνει μικρότερο υπόλοιπο προς πληρωμή, από αυτό που τώρα προϋπολογίζει και δη, υπόλοιπο, που θα είναι ανεπαρκές για την κάλυψη των υποχρεώσεων εκτέλεσης, εργοδοτικού-ασφαλιστικού και διοικητικού κόστους και κόστους αναλωσίμων. Συνεπώς, κατ' απόρριψη κάθε ισχυρισμού του δεύτερου προσφεύγοντα, αυτός νομίμως απεκλείσθη.

5. Επειδή, επομένως πρέπει να γίνει δεκτή η πρώτη Προδικαστική Προσφυγή. Να γίνει εν μέρει δεκτή η δεύτερη Προδικαστική Προσφυγή, καθ' ο μέρος στρέφεται κατά του πρώτου παρεμβαίνοντος και του οικονομικού φορέα, να απορριφθεί δε κατά τα λοιπά. Να απορριφθούν οι Παρεμβάσεις του πρώτου παρεμβαίνοντα και να γίνει δεκτή η Παρέμβαση του πρώτου προσφεύγοντα. Να ακυρωθεί η προσβαλλομένη, καθ' ο μέρος κρίθηκε αποδεκτός ο πρώτος παρεμβαίνων και ο οικονομικός φορέας

6. Επειδή, ύστερα από την προηγούμενη σκέψη, πρέπει να επιστραφούν τα παράβολα.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δέχεται την πρώτη Προδικαστική Προσφυγή.

Δέχεται εν μέρει τη δεύτερη Προδικαστική Προσφυγή.

Απορρίπτει τις Παρεμβάσεις του πρώτου παρεμβαίνοντος.

Δέχεται την Παρέμβαση του πρώτου προσφεύγοντος.

Ακυρώνει την υπ' αριθ. πρωτ. απόφασης της αναθέτουσας, καθ' ο μέρος, έκρινε αποδεκτό τον παρεμβαίνοντα και τον οικονομικό φορέα

Ορίζει την επιστροφή των παραβόλων. Απορρίπτει τα Αιτήματα Προσωρινών Μέτρων.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και εκδόθηκε στις 7-9-2021.

**Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΩΚΟΣ**

**Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΞΕΝΟΣ**